

Új szövetség

Időpont: 1965. január 19. Imaheti igehirdetés
Győr-Sabadhegy

Alapigék: Jer 31,31-34; Mt 26,26-29
Énekek: 321; 705.

Ímé, eljönnek a napok, azt mondja az Úr; és új szövetséget kötök az Izráel házával és a Júda házával.

Nem ama szövetség szerint, amelyet az ő atyáikkal kötöttem az napon, amelyen kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből, de akik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam, azt mondja az Úr.

Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek.

És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.

Mikor pedig evének, vevé Jézus a kenyeret és hálákat adván, megtöré és adá a tanítványoknak, és monda: Vegyétek, egyétek; ez az én testem.

És vevén a poharat és hálákat adván, adá azoknak, ezt mondván: Igyatok ebből mindnyájan;

Mert ez az én vérem, az új szövetségnek vére, amely sokakért kiontatik bűnöknek bocsánatára.

Mondom pedig néktek, hogy: Mostantól fogva nem iszom a szőlőtőkének ebből a terméséből mind ama napig, amikor újan iszom azt veletek az én Atyámnak országában.

Ima:

Urunk, Jézus Krisztusunk! Hálát adunk Neked azért, hogy Pásztornak jelentetted ki magadat. Köszönjük, hogy ezzel a névvel érzékelhetővé akarod tenni gondviselő szeretetedet, ezért tudod Te, hogy hol a jó kies legelő, az üdítő forrásvíz és gondoskodsz rólunk, minden mi életszükségletünkről.

Köszönjük, hogy eddig is Pásztornak és hűnek bizonyultál és Pásztor is maradsz mindvégig. Köszönjük, hogy nemcsak pásztori gondviselő szereteted van, hanem szabadító pásztori szereteted is. Vigyázol ránk, mert mint a nyáját farkasok támadják, úgy minket is ordító oroszlán fenyeget, mely szerte járva keresi, kit nyeljen el. Köszönjük, hogy nemcsak biztatsz, nemcsak kísérsz és csak nézed, hogyan harcolunk az ellenséggel, hanem velünk harcolsz, hatalmas erődet használod és meg is mutatod az ellenségnek és nekünk is.

De legfőképpen hálát adunk Neked azért a kegyelmedért, hogy pásztora voltál az eltévedt bárányoknak is, az elkódorgott juhok is megkerested. Köszönjük az erről szóló példázatot, mert mi is ilyen eltévedt, elkódorgó és utánad kiáltó juhok vagyunk. Kérünk, jöjj, keress meg minket is, szabadíts és elégíts meg minket is kegyelmedből.

Ámen.

A mai esti előadás imatárgya az új szövetség nevét hordozza. Az első, amit ezzel kapcsolatban mondani szeretnék, a szövetség időszerűségéről szól.

1. A szövetség időszerűsége.

A szövetséget ismerjük, mint történeti eseményt. Isten két szövetséget kötött az emberrel: az Ószövetséget, melyet választott népével kötött, s az Újszövetséget, melyet Jézus által, az Újszövetség vére által szerzett nekünk. Aki azonban csak történeti szempontból látja a szövetség kérdését, az nem látja a szövetség igazi nagy jelentőségét. A szövetség ugyanis nem csak történeti esemény, hanem mindennapi lehetőség is.

Egy felejthetetlen élmény emelkedik ki emlékezetemből, amikor erről beszélek. 1914. júliusában Németországban jártam épp akkor, mikor agyonlőtték Ferenc Ferdinándot Sarajevóban. Az első, ami megdöbbenett nem az volt, hogy merényletet követtek el egy trónörökös ellen, – mert minden idők trónörököse számolhat azzal, hogy merényletet követnek el ellene – hanem az, hogy Németországban milyen természetes volt az, hogy ebből háború lesz. Mikor azt mondtam német társaimnak, hogy nem az ő trónörökösüket ölték meg, akkor azt felelték, hogy aki a magyarokat bántja, az őket is bántja, mert a magyarok nekik szövetségeseik. Amikor a német gyülekezet elbocsátotta a bevonuló katonákat, a lelkész első szava ez volt: Krieg! Háború! Aztán beszélt arról, hogy a háború mennyi nyomorúsággal jár, mennyi lesz majd a könny, az árva, az özvegy, - de a háború becsület dolga is. Ha a német trónörökös él is, az osztrák-magyar trónörökös halála nekik is gyász, mert a két nép szövetséget kötött egymással. A szövetség, az szövetség. S sokszor nem gondolunk arra, hogy a szövetség mást is jelent, nemcsak egyszerű papírost. A szövetség biztosítja az államok egymásközi segítségét s ez néha véres valósággá válik, mikor az egyik veszedelemben van. Ilyenkor a harmadik fél nem maradhat veszedelmen kívül. Ezt a valóságot először éltem át Németországban és azóta újra, meg újra megjelenik előttem ez az emlék s azóta igen nagy dolognak tartom a szövetséget.

A 119. zsoltár beszél arról, hogy a háború Isten népe életében nem rendkívüli esemény, mert „*lelkem mindig veszedelemben van.*” /109. vers/. Tehát nemcsak bizonyos években, vagy időszakokban vagyok veszedelemben és szorulok szövetségesem segítségére, hanem mindig veszedelemben vagyok. A veszedelem nemcsak emberek részéről fenyeget, hanem olyan részről is, aki erősebb, mint az ember. A Sátán az, aki állandóan fenyeget, akiről Péter apostol azt mondja, hogy mint ordító oroszlán azért járkál szerte, hogy engem elnyeljen. Az ember a Sátánnal való harcban menthetetlenül elbukik. A győzelemre egyedül nincs lehetőség, ezért számára a szövetség, az erősebbhez való közeledés állandó időszerű kérdés. Az embernek szövetségesre van szüksége. Jaj nekem, ha a szövetség számomra csak történeti okmány, de jó nekem, ha a szövetség mindig új szövetség számomra.

2. A szövetség tartalma.

Mi ennek a szövetségnek tartalma? – ez a második kérdés. A válasz egyszerű: pártunkon van Isten! Ez több, mintha azt mondom, hogy van Isten. Még annál is több, mintha azt mondjuk, hogy velünk van az Isten, mert van úgy, hogy velünk van Isten, de ellenünk van. A szövetség azt jelenti, hogy pártunkon van Isten. Az az Isten van pártunkon, aki erősebb, mint a Sátán, sőt erősebb, mint a Sátán minden fajzatja, mely emberbőrben jár e földön. Így volt ez a múltban is, ezt nem szabad elfelejtenünk.

Jeremiás is emlékezteti népét régi eseményekre. Nem arról beszél, hogy mit jelent számukra majd az elkövetkezendő időkben, hanem arról, hogy mit jelentett a szövetség Izrael népének, mikor Egyiptomból szabadultak. Jeremiás arra a csodálatos szabadulásra emlékezteti a népét, mikor Isten egy elnyomott, rabságban tartott nép mellé odaállt és hiába volt a fáraó minden hatalma, fegyveres seregének üldözése, amikor a Vörös-tengertől is vissza akarta kergetni a népet Egyiptomba, - Istené volt az utolsó szó: úgy vezette ki őket, mint édesapa gyermekét: „*kézen fogtam őket, hogy kihozzam őket Egyiptom földéből*” /32. vers/. Egyiptom hatalmasabb volt, mint Izrael, Egyiptomnak jól felszerelt hadserege volt, de azok a Vörös-tengerbe veszttek, Izrael pedig szárazon ment át az Ígéret földjére, mert pártukon volt az Isten!

Ez az egyik, amire figyelmezteti a népet Jeremiás próféta.

Nem elégszik meg a próféta azzal, hogy történeti eseményekre mutat rá, hanem így mondja tovább: „*akik megrontották az én szövetségemet, noha én férjök maradtam*”. Tehát nem két hatalom köt szövetséget, hanem a hatalmas Isten és a hatalomra szoruló ember. A két fél úgy viszonyul egymáshoz, mint férj és feleség. Családi kapcsolatban vannak egymással. Isten számára tehát több vagyunk, más vagyunk, mint egy szövetséges. Úgy néz ránk, mint a hitvestársára. Nemcsak az Ő, hanem az Újtestamentumban is sokszor találkozunk Isten és az ember egymáshoz való viszonyának ábrázolásánál a családi kötelék képével. Ennek a szövetségnek a tartalma az, hogy Isten a pártomon van, pártomon van a Sátán és sátán-fiakkal szemben. Kivezet Egyiptom nyomorúságából és úgy szeret engem, mint szereti egymást az igazi családban együtt élő férj és feleség.

3. A szövetség jele.

A harmadik, amiről az Ige szól a szövetség jele: a szó és tett. Az Ószövetségben a szövetség jele a körümetétkedés, az Újszövetségben a jel az Úrvacsora. Az Úrvacsora mögött ott van a szövetség legdrágább jele: a vér, Krisztus vére, a golgotai kereszt. Nekünk meg kell tanulnunk újra, meg újra, hogy Isten irántunk való szövetségi hűségét nem az bizonyítja, hogy minden veszedelemtől megszabadít, megadja a mindennapi kenyeret, hanem az a vér, amely a Golgotán érettünk kiömlött. Ha életünkben minden vágyunk, kívánságunk úgy válnék valóra, mint a mesében és irigyeltek volnánk mindenki szemében, de Krisztus vére nem folyt volna érettünk és a bűnbocsánat nem lenne a mienk, akkor koldusabbak lennénk az utolsó koldusnál. Ha a hívő embernek sok mindene nincs, de övé a Krisztus vérével szerzett bűnbocsánat, akkor gazdagabb a leggazdagabb embernél. Ez a szövetség jele. Az, hogy jó dolgom van, mindenem megvan, még nem bizonyítja azt, hogy Isten a pártomon van, mert Isten sokszor azzal büntet, hogy nem büntet, hanem hagy menni a veszedelembe. Sokszor nem állja, nem keresztezi utunkat, - mint ahogy sok szülő bünteti azzal gyermekét, hogy lemond róla, mert nem érdemes fenyegetni, hiszen úgy sem lesz belőle az, akit szeretne látni. Áldjuk Istent a szövetségnek ezért a csodálatos jeléért!

4. A szövetség időtartalma.

Nézzük meg, hogy mi a szövetségnek időtartama. Ez is olyan kérdés, amellyel foglalkoznunk kell. A szövetség általában bizonyos időre szól. Isten az emberrel nem bizonyos időre szóló szövetséget kötött, hanem örök szövetséget. Ezt az örök barátsági szerződést én, az ember felmondhatom, de Isten nem mondja fel. Sőt, így is merném mondani, - Isten nem mondhatja fel. Egyszerűen nem mondhatja fel azért, mert Isten, s Istent szava kötelezi. Én hűtlen lehetek Istenhez, de Ő hű marad hozzám akkor is, ha hűtlen vagyok. Ő akkor is megtartja a szövetségét. Mózes könyvében az özönvíz története után olvashatjuk az emberrel kötött

szövetség csodálatos ígérte a szívárványról, amely Isten kegyelmét hirdette az özönvíz után az ember felé. Mennyi mindent csinált azóta az emberiség olyat, amivel Istent ebből a hűségéből kijózaníthatta volna, amivel Istent elidegenítse az embertől, de a szövetség ígérete ma is igaz: Ég és föld, tavasz és nyár, ős és tél az örök rend szerint váltogatják egymást, de az Úr kegyelme tőlünk el nem távozik. Lehet, hogy az ember számára a megszokás elavulttá teszi a szövetséget, de Isten számára soha nem lesz elavulttá a szövetség. Ez a szövetség mindig új szövetség marad dacára annak, hogy régi és örök, mert mindig új bűnöket kell megbocsátania és mindig új helyzetekben kell megmutatnia Istennek a régi és változhatatlan hűségét.

5. A szövetség kötelezése.

Az utolsó, amiről beszélni kell az, hogy mire kötelez minket ez a szövetség. Főképpen az ótestamentumi ígére hívom fel a figyelmet: „...ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejökbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. És nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig, azt mondja az Úr, mert megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.” /33-34. vers/.

Mire kötelez minket ez a szövetség? Arra, hogy Isten törvénye ne rajtunk kívül álló törvény legyen, hanem belső, az én belsejébe helyezett és a szívembe írt törvény legyen. Azt hiszem nem szükséges ennek a gyülekezetnek magyarázni, hogy mi a különbség, ha egy törvény rajtam kívül van, vagy bennem van. Igaz, hogy a törvény rajtam kívül is kötelez és motivál engem, mert megbüntet, ha ellene teszek. De az a törvény, mely bennem van és nem kívül, az nem kényszerből, vagy ijedelemből tesz engem engedelmessé, hanem a második természet bennem. Úgyis mondhatnám, hogy az belső adottságból folyó engedelmisségem lesz.

Vajon eljutott-e már nálad Isten törvénye a szívedig? ... Isten törvénye van és akkor is kötelez, ha rajtad kívül van. Boldog az az ember, akinek szívében van Isten törvénye.

A másik, amire kötelez a törvény, az, hogy Isten az én Istenem, és én az Ő népe vagyok. Lehetnek az ember és egy nép életében olyan jelentőségű döntő események, amikor válasz elé áll az ember és akkor döntenie kell, hogy Isten mellett marad-e, vagy esetleg a nép más döntése mellett foglal állást. Képmutatás nélkül állok-e akkor Isten mellé s mondom azt, amit Józsué akkor mondott, mikor összehívta élete utolsó országgyűlését és az ellenzékkel szemben képviselte az Úr Istent, azt mondta: ha akartok, válasszatok más Istent, de azt vegyétek tudomásul, hogy én nem tartok veletek és én s az én házam népe az Úrnak szolgálunk! (Józs 24,15). Ez az, amikor valaki érzi, hogy kötelezi őt az Istenhez való szövetség hűsége. Isten az én Istenem és én az Ő népéhez tartozom nemcsak akkor, mikor jó az Ő népéhez tartozni, hanem akkor is, amikor kereszt jár érte, megpróbáltatás és nyomorúság.

A harmadik, amire kötelez a törvény, hogy ismerjük meg Istent. Úgy olvassuk, hogy amikor a szövetség igazi, akkor „...nem tanítja többé senki az ő felebarátját, és senki az ő atyjafiát, mondván: Ismerjétek meg az Urat, mert ők mindnyájan megismernek engem, kicsinytől fogva nagyig”. Mi nagyon hamar kész vagyunk azt mondani: Mi ismerjük Istent! Persze, hogy ismered úgy, ahogy megmutatta az orcáját a te életedben, ennyiben ismered Istent, de mennyi minden van még, amit nem ismersz belőle! Amit Istennél nem értünk! Hiszen az ember újra és újra felteszi a kérdést Istennek a nehéz napokban: Miért?... Miért kell így lennie és miért nem úgy, ahogyan én gondolom? ... Tudom, Uram, hogy utaid mások, mint az enyém, de én érteni szeretném, hogy miért nem mutatod meg magad olyannak, amilyenek én

elképzelek? ... Olyan nehéz nekünk megtanulni azt a leckét, hogy Isten nem olyan, amilyennek elképzelem, hanem olyan amilyen, s Istenről való gondolatom ránézve nem kötelező. Meg kell ismernünk az Urat!

Az utolsó, amiről még beszél ez az Ige, az, hogy megbocsát Isten. Nem emlékszik bűneinkre. Csak azért tudja megtartani a szövetséget, mert megbocsát. Ha nem bocsátana meg, nem tudná megtartani a szövetséget. Hogyan bocsát meg? Úgy, hogy vétkeinkről többé meg nem emlékezik. És ennél nincs nagyobb megbocsátás.

Az is nagy bocsánat, ha azt mondjuk: megbocsátottam! Az még nagyobb bocsánat, ha azt mondom, megpróbálom elfelejteni. A legnagyobb bocsánat azonban az, ha az ellenem elkövetett vétkekre azt tudom mondani, hogy nincs. Nem is emlékszem rá. Isten így tud megbocsátani. A mi Urunk ajkán mindez nem parancs, nem kötelezés, ennél sokkal több: ígéret. A szövetség hűséges Urának az ígérete: Így lesz! A 33. versben olvassuk: *„ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izráel házával kötök,... megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről többé meg nem emlékezem.”*. Figyelj fel arra, amit mond: nem parancs, amit mond, hanem drága ígéret.

Ez az, amit az új szövetségről beszél nekünk az ótestamentom igéje és az Úr szent vacsorájának drága ajándéka. Áldott legyen Isten, aki szövetséget megtartó Urunk nekünk!
Ámen.